

Publicerad 2006-03-11 21:41 av Sebastian_

Den inre blomstringen

Gröna ängar och sol gör dig kall, ty det är i skuggan av vinterns vemod som du är varm.
Livet och dess mening slår dig ibland, men du väljer allt för ofta att ta den förljugne i hand.

Mycket är svart för den som ljuset inte förmår se.
Mycket känns tungt för den som aldrig ber.
Mycket är ofta ack så lite för den som bara vill ha mer.

Bland alla toner av moll hörs en dag en ton av dur, och du undrar häpet hur?
Du spelar tonen än en gång och blottar nu ett oانvانت leende.

Tänk att livet kan vara så här, utan sorg, bekymmer och besvär.
Hur kunde du undgå att se det här, du som tidigare inte förstod innebörden av att vara kär.

Men nu är du där, och behöver inte längre gå på glas. Du behöver inte heller oroa dig för att gå i kras, för du
är inte längre en vas.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sebastian_ med Poeter.se id #7038 innehar upphovsrätten